

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Θεία εξουσία, υπέροχοι νέοι άνδρες

Από τον Πρόεδρο Στήβεν Τ. Λαντ
Γενικό Πρόεδρο Νέων Ανδρών

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of

Θα είμαι αιωνίως ευγνώμων πως οι φέροντες την Ααρωνική Ιεροσύνη, με τις δυνάμεις, τις διατάξεις και τα καθήκοντά της, όντως ευλογούν όλους εμάς.

Σας ευχαριστώ, Πρεσβύτερε Άντερσεν, για αυτήν την αξιοσημείωτη έκφραση της δύναμης της ιεροσύνης και της δύναμης της Εξιλέωσης του Σωτήρος.

Ένα πρωινό Κυριακής αυτού του Ιανουαρίου, καθώς καθόμουν στη συγκέντρωση μεταλήψεως, περισσότεροι από δώδεκα νέοι άνδρες υποστηρίχθηκαν για να προαχθούν στην Ααρωνική Ιεροσύνη. Ένωσα τον κόσμο να αλλάζει κάτω από τα πόδια μας.

Μου έκανε εντύπωση ότι σε όλο τον κόσμο, σε κάθε ζώνη ώρας, σε συγκεντρώσεις μεταλήψεως ακριβώς όπως εκείνοι, οι δεκάδες χιλιάδες διάκονοι, διδάσκαλοι και ιερείς—όπως αυτό το πρωινό ο φίλος του Προέδρου Χόλλαντ, ο Ήστον—υποστηρίζονταν για να χειροτονηθούν σε διά βίου διακονίες της ιεροσύνης που θα εκτεινόταν σε όλο το μήκος και το πλάτος της συνάθροισης του Ισραήλ.

Κάθε Ιανουάριο, χέρια τίθενται επάνω στα κεφάλια περίπου 100.000 νεαρών ανδρών, συνδέοντάς τους μέσω διάταξης με μια φωτεινή γραμμή εξουσίας που εκτείνεται πίσω μέσω της εποχής της Αποκατάστασης στον Τζόζεφ και τον Όλιβερ, στον Ιωάννη τον Βαπτιστή και στον Ιησού Χριστό.

Τώρα, η δική μας πάντοτε δεν είναι μια πολύ εκδηλωτική εκκλησία. Εδώ, υποτιμούμε την κατάσταση.

Αλλά και πάλι, βλέποντας να προχωρούν αυτοί οι πρόσφατα χειροτονημένοι φέροντες την ιεροσύνη σαν βροντερός κεραυνός που απλώνει-

way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. "Today," I thought, "there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!"

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, "Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins" (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the "Priesthood of Aaron," after Moses's brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. "And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister" (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior's life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord's Supper.

The Lord entrusts today's bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to admin-

ται σε όλη τη Γη, αναρωτήθηκα –σαν «εκκλησία της χαράς» που είμαστε– αν θα έπρεπε να το βρο-ντοφωνάζουμε από τις ταρατσες των σπιτιών. «Σήμερα» σκέφθηκα «θα έπρεπε να υπάρχουν σάλπιγγες και κύμβαλα και λαμπερά ρωμαϊκά κεριά. Θα έπρεπε να γίνονται παρελάσεις!»

Γνωρίζοντας ποια είναι πραγματικά η δύναμη του Θεού, είδαμε με τα μάτια μας να διαταράσσονται τα ίδια τα πρότυπα αυτού του κόσμου από τη θεία εξουσία που απλωνόταν στη Γη.

Αυτές οι χειροτονήσεις εκτοξεύουν αυτούς τους νέους άνδρες σε μια ζωή υπηρέτησης καθώς θα βρεθούν σε επακόλουθους καιρούς και μέρη όπου η παρουσία και οι προσευχές τους και οι δυνάμεις της ιεροσύνης του Θεού που φέρουν θα έχουν μεγάλη σημασία.

Αυτή η ελεγχόμενη αλυσιδωτή αντίδραση άρχισε με έναν άγγελο που τελούσε διακονία και εστάλη από τον Θεό. Ο ανεστημένος Ιωάννης ο Βαπτιστής της αρχαίας εποχής εμφανίσθηκε στον Τζόζεφ και τον Όλιβερ, έθεσε τα χέρια του επάνω στο κεφάλι τους και είπε: «Σε εσάς τους συνυπηρέτες μου, στο όνομα του Μεσσία, απονέμω την Ιεροσύνη του Ααρών, που κατέχει τα κλειδιά της διακονίας των αγγέλων και του Ευαγγελίου της μετανοίας και του βαπτίσματος προς άφεση αμαρτιών» (Διδαχή και Διαθήκες 13:1).

Ο Ιωάννης απεκάλεσε αυτήν την εξουσία «Ιεροσύνη του Ααρών», από τον αδελφό του Μωυσή και συνάδελφο στην ιεροσύνη. Στα αρχαία χρόνια, οι φέροντες αυτήν την ιεροσύνη του Ααρών έπρεπε να διδάσκουν και να βοηθούν στις διατάξεις – διατάξεις που εστίαζαν την ιδιότητα του μαθητού στον μελλοντικό Μεσσία, τον Κύριο Ιησού Χριστό (βλ. Δευτερονόμιον 33:10).

Το βιβλίο των Αριθμών αναθέτει ρητά στους φέροντες την ιεροσύνη του Ααρών τα καθήκοντα του χειρισμού των σκευών των διατάξεων. «Και τον Ααρών και τους γιους του θα τους τοποθετήσεις... τα καθήκοντα της ιερατείας τους... το τραπέζι... και τα σκεύη του αγιαστηρίου, με τα οποία υπηρετούν» (Αριθμοί 3:10, 31).

Η διάταξη της θυσίας ζώων από το Διαθήκη εκπληρώθηκε και αντικαταστάθηκε μέσω της ζωής και της Εξιλέωσης του Σωτήρος. Εκείνη η αρχαία διάταξη αντικαταστάθηκε με τη διάταξη που τώρα αποκαλούμε μετάληψη του Μυστικού Δείπνου.

Ο Κύριος εμπιστεύεται τους φέροντες την ιεροσύνη του Ααρών να κάνουν σχεδόν τα ίδια πράγματα που έκαναν παλαιότερα: να διδάσκουν

ister ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

και να χορηγούν διατάξεις – όλα αυτά για να μας υπενθυμίζουν την Εξιλέωσή Του.

Όταν διάκονοι, διδάσκαλοι και ιερείς βοηθούν στη μετάληψη, λαμβάνουν τις ευλογίες της ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι: τηρώντας τη διαθήκη που συνάπτουν καθώς μεταλαμβάνουν ατομικώς από τον άρτο και το νερό. Όμως στην επιτέλεση αυτών των ιερών καθηκόντων, μαθαίνουν επίσης περισσότερα για τον ρόλο και τις ευθύνες τους στην ιεροσύνη.

Η Ααρωνική Ιεροσύνη αποκαλείται προ-παρασκευαστική ιεροσύνη, εν μέρει διότι οι διατάξεις της τους επιτρέπουν να βιώσουν το βάρος και τη χαρά να είναι στην υπηρεσία του Κυρίου, προετοιμάζοντάς τους για μελλοντική υπηρετηση στην ιεροσύνη, όταν ενδεχομένως να κληθούν να τελέσουν διακονία με απρόβλεπτους τρόπους – συμπεριλαμβανομένης της εκφώνησης εμπνευσμένων ευλογιών σε περιόδους όπου οι ελπίδες και τα όνειρα, ακόμη και η ζωή και ο θάνατος, βρίσκονται σε επισφαλή ισορροπία.

Τέτοιες σοβαρές προσδοκίες απαιτούν σοβαρή προετοιμασία.

Το Διδαχή και Διαθήκες εξηγεί ότι οι διάκονοι και οι διδάσκαλοι «πρέπει να προειδοποιούν, να επεξηγούν, να προτρέπουν και να διδάσκουν και να προσκαλούν όλους να έρθουν προς τον Χριστό» (Διδαχή και Διαθήκες 20:59). Επιπροσθέτως αυτών των ευκαιριών οι ιερείς πρέπει να «κηρύττ[ουν]... και [να] βαπτίζ[ουν]» (Διδαχή και Διαθήκες 20:50).

Λοιπόν όλα αυτά ακούγονται πολλά, αλλά στον πραγματικό κόσμο, αυτά τα πράγματα συμβαίνουν φυσικά, ανά τον κόσμο.

Ένας επίσκοπος δίδαξε στη νέα προεδρία απαρτίας διακόνων αυτά τα καθήκοντα. Οπότε, η νέα προεδρία άρχισε να μιλά για το πώς θα μπορούσαν να φαίνεται αυτό στην απαρτία και τον τομέα τους. Αποφάσισαν ότι θα έπρεπε να αρχίσουν να επισκέπτονται ηλικιωμένα μέλη του τομέως για να δουν τι χρειάζονταν και μετά να πάνε να το κάνουν.

Ανάμεσα σε αυτούς που υπηρετούσαν ήταν ο Άλαν, ένας τραχύς, συχνά βλάσφημος και μερικές φορές εχθρικός γείτονας. Η σύζυγος του Άλαν, Γουάντα, έγινε μέλος της Εκκλησίας, αλλά ο Άλαν ήταν, όπως λέμε, ένα δύσκολο άτομο.

Ωστόσο, οι διάκονοι πήγαν επί το έργον, αγνοώντας με χιουμοριστική διάθεση τις προσβολές του, ενώ φτυαρίζαν το χιόνι και έβγαζαν έξω τα απορρίμματα. Είναι δύσκολο να μισήσεις τους διακόνους και ο Άλαν τελικώς άρχισε να

“I don’t like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop’s approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning,

τους αγαπά. Κάποια στιγμή τον κάλεσαν στην εκκλησία.

«Δεν μου αρέσει η εκκλησία» απήντησε.

«Λοιπόν σας αρέσουμε εμείς» είπαν. «Ελάτε λοιπόν μαζί μας. «Μπορείτε απλώς να έλθετε στη συγκέντρωση της απαρτίας μας, αν θέλετε».

Και με την έγκριση του επισκόπου, ήλθε – και συνέχισε να έρχεται.

Οι διάκονοι έγιναν δάσκαλοι και καθώς συνέχισαν να τον υπηρετούν, τους δίδαξε να δουλεύουν σε αυτοκίνητα και να κατασκευάζουν πράγματα. Μέχρι τη στιγμή που αυτοί οι διάκονοι που έγιναν διδάσκαλοι, έγιναν ιερείς, ο Άλαν τους αποκαλούσε «τα αγόρια μου».

Προετοιμάζονταν με σοβαρότητα για ιεραποστολές και ρώτησαν αν θα μπορούσαν να εξασκηθούν σε ιεραποστολικά μαθήματα μαζί του. Ορκίσθηκε ότι ποτέ δεν θα άκουγε ή θα πίστευε, αλλά, ναι, θα μπορούσαν να εξασκηθούν στο σπίτι του.

Και τότε ο Άλαν αρρώστησε. Και μαλάκωσε.

Μία ημέρα, στη συγκέντρωση απαρτίας, τους ζήτησε στοργικά να προσευχηθούν για εκείνον, ώστε να κόψει το κάπνισμα, και έτσι έκαναν. Αλλά μετά τον ακολούθησαν στο σπίτι και κατάσχισαν όλο το απόθεμα καπνού του.

Καθώς η κλονισμένη υγεία του έφερνε τον Άλαν σε νοσοκομεία και κέντρα αποτοξίνωσης, «τα αγόρια του» τον υπηρετούσαν, αποπνέοντας αθόρυβα δυνάμεις ιεροσύνης και αγάπης ανυπόκριτης (βλ. Διδαχή και Διαθήκες 121:41).

Το θαύμα συνεχίστηκε, όταν ο Άλαν ζήτησε να βαπτισθεί – αλλά στη συνέχεια απεβίωσε προτού συμβεί αυτό. Κατόπιν αιτήματός του, οι διάκονοί του που έγιναν ιερείς ήταν οι συνοδοί του φερέτρου και οι ομιλητές στην κηδεία του, στην οποία –όπως ήταν φυσικό– προειδοποίησαν, επεξήγησαν, προέτρεψαν, δίδαξαν και κάλεσαν όλους στον Χριστό.

Αργότερα, στον ναό, φυσικά ήταν ένα από τα «αγόρια του Άλαν» που βάπτισε εκείνον τον πρώην πρόεδρο απαρτίας διακόνων δι’ αντιπροσώπου για τον Άλαν.

Όλα όσα είπε να κάνουν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής τα έκαναν. Έκαναν ό,τι κάνουν οι διάκονοι, οι διδάσκαλοι και οι ιερείς σε όλη αυτήν την Εκκλησία και σε όλο τον κόσμο.

Ένα από τα πράγματα που οι φέροντες την ιεροσύνη του Ααρών έχουν επιφορτισθεί να κάνουν περιλαμβάνει τη διάταξη της μεταλήψεως.

Πέρυσι, συνάντησα έναν εμπνευσμένο επίσκοπο και την υπέροχη σύζυγό του. Σε ένα

they were driving to their son's baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop's family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine

πρόσφατο πρωί Σαββάτου στη διαδρομή για τη βάπτιση του γιου τους, υπέστησαν την τραγική και ξαφνική απώλεια της αγαπημένης τους κόρης, Τες, δύο ετών.

Το επόμενο πρωί, τα μέλη του τομέως τους συναθροίστηκαν για τη συγκέντρωση μεταλήψεως γεμάτα συμπόνια, υποφέροντας επίσης για την απώλεια αυτού του τέλει μικρού κοριτσιού. Κανείς δεν περίμενε ότι η οικογένεια του επισκόπου θα ήταν στην εκκλησία εκείνο το πρωί, αλλά λίγα λεπτά πριν αρχίσει η συγκέντρωση, εισήλθαν και πήγαν τη θέση τους.

Ο επίσκοπος πήγε στο βήμα και προσέπεσε τη συνηθισμένη θέση του ανάμεσα στους συμβούλους του και κάθισε αντ' αυτού ανάμεσα στους ιερείς του στην τράπεζα μεταλήψεως.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της αγωνιώδους και άπνης νύχτας πριν από την αναζήτηση κατανόησης και ειρήνης, είχε λάβει μια δυνατή εντύπωση για το τι χρειαζόταν περισσότερο η οικογένειά του – και τι χρειαζόταν περισσότερο ο τομέας του. Ήταν για να ακούσουν τη φωνή του επισκόπου τους, του προέδρου Ααρωνικής Ιεροσύνης τομέως τους, και του θλιμμένου πατέρα τους, να προφέρουν τις υποσχέσεις της διαθήκης της μεταλήψεως.

Έτσι, όταν ήλθε η ώρα, γονάτισε με αυτούς τους ιερείς και μίλησε στον Πατέρα Του. Με το πάθος εκείνης της περίπτωσης, πρόφερε μερικά από τα πιο δυνατά λόγια που επιτράπησαν ποτέ σε κάποιον να πει δυνατά σε αυτή τη ζωή.

Λόγια αιώνιας συνέπειας.

Λόγια διατάξεως.

Λόγια διαθήκης.

Οδηγίες που μας συνδέουν με τους ίδιους τους σκοπούς αυτής της ζωής – και με τα πιο υπέροχα αποτελέσματα του σχεδίου του Επουράνιου Πατέρα για εμάς.

Μπορείτε να φανταστείτε τι άκουσε το εκκλησίασμα σε εκείνη την εκκλησία εκείνη την ημέρα – τι αισθάνθηκαν με τα λόγια που ακούσαμε κάθε Κυριακή στις εκκλησίες μας;

«Ω Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, Σε παρακαλούμε στο όνομα του Υιού Σου, Ιησού Χριστού, να ευλογήσεις και να αγιάσεις αυτό το ψωμί στις ψυχές όλων εκείνων που το παίρνουν, ώστε να το φάνε σε ανάμνηση του σώματος του Υιού Σου, και να δώσουν μαρτυρία προς Εσένα, ω Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, ότι είναι πρόθυμοι να πάρουν επάνω τους το όνομα του Υιού Σου, και να Τον θυμούνται πάντοτε, και να τηρούν τις εντολές Του, τις οποίες Εκείνος τους έχει δώσει, ώστε να

and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

έχουν πάντοτε το Πνεύμα Του μαζί τους. Αμήν» (Διδαχή και Διαθήκες 20:77).

Και στη συνέχεια: «Ω Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, Σε παρακαλούμε στο όνομα του Υιού Σου, Ιησού Χριστού, να ευλογήσεις και να αγιάσεις αυτό το [νερό] στις ψυχές όλων εκείνων που πίνουν από αυτό, ώστε να το κάνουν σε ανάμνηση του αίματος του Υιού Σου, το οποίο χύθηκε γι' αυτούς, ώστε να δώσουν μαρτυρία προς Εσένα, ω Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, ότι Τον θυμούνται πάντοτε, ώστε να έχουν το Πνεύμα Του μαζί τους. Αμήν» (Διδαχή και Διαθήκες 20:79).

Αυτός ο καλός πατέρας και η αυτή η καλή μητέρα καταθέτουν μαρτυρία ότι αυτή η υπόσχεση έχει εκπληρωθεί. Στην πραγματικότητα, προς αιώνια παρηγοριά τους, «έχουν το Πνεύμα Του μαζί τους».

Είμαι ευγνώμων διά παντός που οι φέροντες την Ααρωνική Ιεροσύνη, με τις δυνάμεις, τις διατάξεις και τα καθήκοντά της, ευλογούν όλους μας μέσω των κλειδιών της ίδιας «της διακονίας των αγγέλων και του Ευαγγελίου της μετανοίας και του βαπτίσματος προς άφεση αμαρτιών» (Διδαχή και Διαθήκες 13:1). Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.